

рътъ му е търсенъ, претоваренъ е съ пресилени асоциации и шаржирани положения.

Съвсемъ не е смѣшна напр. тази нашенска Жоржъ Зандъ съ черната си рокля, „на която виси, нали сме въ началото на юний — една смачкана череша“, съ „вулканическата си въздишка, тя едвали нѣмаше за целъ да притегли нѣкой предметъ и да го халоса въ лицето ми“, съ сладката ѝ, „които имаха най-невѣроятни форми — между които можеше да се забележи и дѣдо Цанковъ съ кожуха, и волската глава — украшение на паметника Левски и карикатурната фигура на карикатуриста Божиновъ, и микроскопическото чехълче на моята очарователна съседка m-lle Pippi...“

Още по-малко забавни сж „пжтнитѣ“ впечатления въ „Отъ обсерваторията до гарата“ — Толкова много подмѣтания и остротии, нѣма само — хуморъ. Защото не е смѣшно, нито остроумно напр. задълбочаването на единия отъ младитѣ поети, който вмѣсто панталони обува палто и тръгва на разходка; другиятъ „винаги усѣща корема си като телена мишеловка, въ която нѣкакъвъ плъхъ се бѣхти да намѣри изходъ“, а третиятъ, — че „ималъ неудържимо желание да гаси всѣка запалена свѣщъ или лампа съ носа си“. Нищо хумористично нѣма и въ изложбата отъ рѣдкоститѣ на Софийската флора и фауна, която представлявалъ бюфетътъ въ градината.

Литературнитѣ статии на Яворова сж написани съ повдигнатъ лирически тонъ, еднообразенъ, повтарящъ се — долавятъ се нѣколко ритмични схеми, които му придаватъ реториченъ характеръ: